

[Petra Petersen.]

lidentemodtagere. Alle politiske partier gik da også til valg på løfter og programmer, der lovede forbedringer til vore gamle og invalider.

Et andet forslag går ud på at fordoble tillægget for invaliditet, hvis størrelse i dag i henhold til kommunegruppeinddelingen er 276 kr. i kommunegruppe I, 264 kr. i kommunegruppe II og 252 kr. i kommunegruppe III. Også dette forslag er kendt af folketinget, idet vi fremsatte det sidste efterår. Forslaget om at forhøje brændseltillægget med 7 hl til ialt 25 hl stillede vi ved samme lejlighed.

Vore forslag blev dengang afvist, uanset at alders- og invalidentemodtagerne sendte nødråb til folketinget, hvori de anmodede om at få disse beskedne ændringer gennemført.

Vort forslag om at forhøje lommepengene til rentemodtagere på alderdomshjem er heller ikke noget nyt; det stillede vi sidste efterår.

Det er en kendt sag, at rentemodtagernes kår er elendige og har været det i flere år. Det er drøjt at være rentemodtager i hovedstaden; endnu værre er det for dem, der bor i købstæderne, hvor renten for enligstillede gamle er nede på 161 kr. om måneden, men værst er det dog for vore gamle i landkommunerne, hvor de enligstillede må nøjes med 135 kr. i månedlig indtægt. Jeg ved ikke, om kommuneinddelingen nogensinde har været retfærdig, men jeg ved, at den i mange år har været uretfærdig, og at det i dag er blodig uret at give rentemodtagerne i landkommunerne 26 pct. mindre og i købstæderne 12 pct. mindre, end rentemodtagerne får i hovedstadsområdet.

Der er ingen som helst rimelighed i at opretholde en sådan forskelsbehandling af vore gamle og invaliderne. Mit parti foreslår derfor at ophæve denne inddeling, således at alle takster, såvel grundbeløb som tillæg og lommepenge, der gælder i landkommunerne og købstæderne, hæves til samme beløb, som rentemodtagerne får i hovedstadsområdet.

Med den største interesse har mit parti fulgt de mange udtalelser, som ledende politikere — socialdemokrater, radikale, venstremænd og konservative — har fremsat

forud for folketingsvalget om dette yderst aktuelle spørgsmål. Nogle har ligefrem givet udtryk for retfærdig harme over denne forskelsbehandling, og der kan ikke være tvivl om, at vore gamle og invaliderne forventer, at denne nu vil blive ophævet. Vi kommunister har i mange år arbejdet for at komme bort fra forskelsbehandling af rentemodtagerne. Havde folketingets øvrige politiske partier støttet vort forslag i 1946 om en fast og ensartet rente over hele landet, havde titusinder af rentemodtagere ud over landet ikke siddet så hårdt i det, som de gør i dag. Desværre fik vi ingen tilslutning fra noget af partierne dengang, og vore forslag i årene derefter, gående ud på i det mindste at fjerne de værste uretfærdigheder som f. eks. forskellen i beklædningshjælpen, har heller ikke fundet støtte hos noget af partierne.

I dag foreligger der påny en henvendelse fra rentemodtagerne til de politiske partier. Den er vedtaget i Svendborg den 3. og 4. september i år, og det hedder heri, at rentemodtagerne i landkommunerne lever under så fortvivlede forhold, at de er nær sultegrænsen.

Kommunisterne mener, at det høje folketing ikke længere kan sidde sådanne klager overhørig. Vore gamles nødråb er en sviende anklage mod de politikere, der er valgt til at lovgive fornuftigt og retfærdigt for alle landets borgere. Lad mig tilføje, at vort forslag på ingen måde strider mod tanken om eller eventuelle planer om gennemførelse af en almindelig folkepensionering til alle. Vort forslag bygger på, at det første fornødne på vejen til en folkepensionering må være at hjælpe dem, der trænger til hjælp, at skabe retfærdighed for dem, der grundet på utidssvarende bestemmelser i folkeforsikringsloven er i nød og befinder sig nær sultegrænsen.

Forslaget er let overskueligt. Det består af syv paragraffer. § 1 omhandler ophævelse af kommunegruppeinddelingen. I § 2 foreslås en forhøjelse af grundbeløbene, i § 3 en fordobling af invaliditetstillægget, i § 4 en forhøjelse af brændseltillægget med 7 hl, og i § 5 foreslås lommepenge til aldersrentemodtagere på alderdomshjem i landkommuner og købstadkommuner forhøjet til samme beløb som i hovedstadsområdet. § 6